

Lizardiri

OTSALAR

*Zigor ontaz, Uda, ba'al-duk aterpe?
Ara zuzen nazak, luzatu-gabe!*

Olerkarien maisutzat dugu
euskaldun denok Lizardi,
gogo-minaren barrutietan
zelako nagusi aspaldi.
Parnaso bila dabilen bat naiz,
opatzuz zure goraldi,
eskainiz nator hil ez dadian
sekula ama Euskadi.

Herio maltzuraren erpetan
zentzua zuen gorputza,
kantuz edertzen ari zelarik
asaba zaharren baratza,
estaldu zuen udaberriak
gainera jaurtiz lur hotza,
atsekabe handiz utzirik hemen
euskaldunaren bihotza.

Barne-muinetik hain maitagarri
zuen mintzaira jatorra;
lanpide hori gerokoontzat
ez ahal ote dugu zorra?
Negar zotina adiaraziz

*Sarritan diot:
Noiz arte?
Zertarako?*

*Ederra zara baina geldiegia
Azkarra zara baina ez dotorea
Barregarria zara baina potolaegia
Itxura ona duzu baina...
orain, ez zaitugu behar!*

Ez dut nahi, ama,

*irririk ez duen barbarik
dantzatu ezin den urratsik
usaindu ezin den larrosarik*

Ez dut nahi, ama,

*belar horitutako zelairik
lurruna galdu duen hats hotzik
bustitzen ez duen euririk*

Ez dut nahi, ama,

*egun gris ilunik
izarrik bako gabarik
ametsik bako arratsik*

*Hazi egin nahi dut, ama,
baina ez zahartzerik.*

Zuk ere zure bihotza aldatu nahi duzu?